

vifer sig uvederhæftig, saa at en Arbejder kommer til Skade under hans Tilsyn, skal den Tilstadekomne da ikke have Andre at holde sig til med Hensyn til Erstatningspligten end den Paagældende, der er sat til at være Opbyh? Det forstaaer jeg ikke, og jeg maa tilstaa, at Thyndet vil blive meget uheldigt stillet, naar Arbeidsgiveren blot ved at stille det under Tilsyn af en eller anden løs Person kan blive angerløs, og naar Erstatningspligten gaar over til En, som maaske slet ikke har Noget. Den, der kommer til Skade ved en saadan Veilighed, er aabenbart meget daarlig stillet. Selv om det vil blive Tilfældet, hvad jeg ikke tvivler paa, at naar vi vedtage denne Lov om Tilstadekomne, vil der blive en Forsikringsforening, som kommer til at bestaa af Arbeidsgivere, og som altsaa vil overtage Erstatningen til dem, der ere komne til Skade, vilde det jo ikke hjælpe den Gladelidte noget, naar Ulykken sker under en Persons Tilsyn, som ikke er Medlem af denne Forening. Det er naturligt, at naar den Arbeidsgiver, som er i Foreningen, ikke har Ansvar, kan den hele Samling af Arbeidsgivere heller ikke have det, og den Tilstadekomne vil kun have Erstatningsret ligeoverfor den Person, som den paagældende Arbeidsgiver har sat til at passe paa. Derfor om dette altsaa skulde blive vedtaget — og det vil vel næppe nu blive anderledes her i Thinget — og vi ikke i den nærmeste Tid skulde faae en Lov angaaende Erstatningen til Tilstadekomne, men det skal blive ved fremdeles at staa, som det er foreslaaet, vil jeg rette den ærbødige Anmodning til den ærede Justitsminister, om han ikke vil overveie, om dette er forsvareligt overfor et Thynde, der staaer under en eller anden Hys Tilsyn og kommer til Skade ved hans Forsømmelighed uden at have Spor af Udbyh til at faae Erstatning, og om den ærede Justitsminister ikke efter at have taget dette under Overveie vil, naar Sagen kommer til Behandling i Landstthinget, foreslaa en Forandring heri. Jeg kan ikke se, at vi kunne forsvare overfor Arbejderne paa denne Maade at tage Ansvarpligten fra Arbeidsgiveren; det er ham, der maa være ansvarlig for, hvorledes det gaar hans Personale. At han har et Erstatningskrav ligeoverfor den Fuldmægtig, som er forsømmelig, kan jeg godt forstaa, men et saadant Erstatningskrav vil ikke kunne hjælpe en Arbejder noget, naar han er kommen til Skade. Det er da den Forespørgsel, jeg vil rette til den ærede Justitsminister, om han finder det rigtigt, at en Arbejder, kun skal have et Erstatningskrav til den Person, hvis Opbyh han er undergivet, og som mangen Gang kan være et

fuldstændig uvederhæftigt Menneske, og jeg vil spørge den ærede Minister, om han vil søge at faae dette forandret i Landstthinget. Deriom Erstatningspligten skal gaa over til en Forening, hvilket jeg haaber, og vi i en nær Fremtid kunde faae en Lov i saa Henseende, har dette Forhold vel ikke saa stor Betydning, men skal Bestemmelsen gjælde for en lang Fremtid, mener jeg unegtelig, at der maa træffes Foranstaltninger derimod.

Ordføreren (Blem): Jeg vil gjerne knytte nogle Bemærkninger til de Udtalelser, der ere fremkomne fra flere ærede Medlemmer. Jeg skal da først bemærke med Hensyn til Vndringsforslaget under Nr. 1 (Blad Nr. 310) angaaende Ordet „Dyrs“ Indbydelse, at det skal jeg gjerne tage tilbage. Fra flere Sider er det bleven sagt til mig, at det vistnok kunde misforstaaes, naar der nu staaer saaledes: „at føre i en Hestegang“; der kunde man gjerne have sat Ordet „Feste“ ind. Men saa kunde man forbyde at føre med Stude eller, som Nogle gjøre, med Køer, ja, der er vel endog dem, der benytte Thyre, skjøndt det vel meget sjældent er Tilfældet. Dernæst kunde jeg nok ønske at udtale mig lidt, navnlig om det, der fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), der bad mig om tillige at tage det andet Punktum tilbage i Vndringsforslag under Nr. 3 til § 4: „Foranstaaende Bestemmelse angaar dog ikke Børns Benyttelse til at føre i en Hestegang“. Jeg tror, at det ærede Medlem ikke ser rigtig paa Forholdene, saaledes som de ere paa Landet i de for Landbrugene daarlige Tider, naar han vil give et saadant Forbud. Vort Forslag er stillet saaledes, at man ikke i enkelte Tilfælde skal forbyde at have Lov til at benytte Børn i visse Dage af Ugen til at føre en Time eller to. I Høstens Tid, naar der er travlt, og Alle ere paa Arbeide, vilde det dog være urimeligt, om man ikke engang skulde faae Lov til at lade et af sine Børn føre Hesten for Haffelsemaskinen, Kjerneværk etc., det er Noget, som Udvalgets andre ærede Medlemmer, navnlig Landboerne, have været enige med mig i. Det er Noget, vi kjende saa godt af personlig Erfaring. Jeg for mit Vedkommende har 7 Børn hjemme, hvoraf jeg har benyttet de 5 til at føre i Hestegang fra c. 8 Mars Alderen, og det har jeg selv maattet gjøre, da jeg var 8 Mar. Skulde det være saa meget farligere at lade Børnene føre en Vogn, ride Heste til Bands, trække med Køer eller Jaar, eller naar de mange Gange rende og lege paa en saadan Maade, at det kan være ligesaa farligt som at gaa efter en Hest i en Hestegang? Skal man